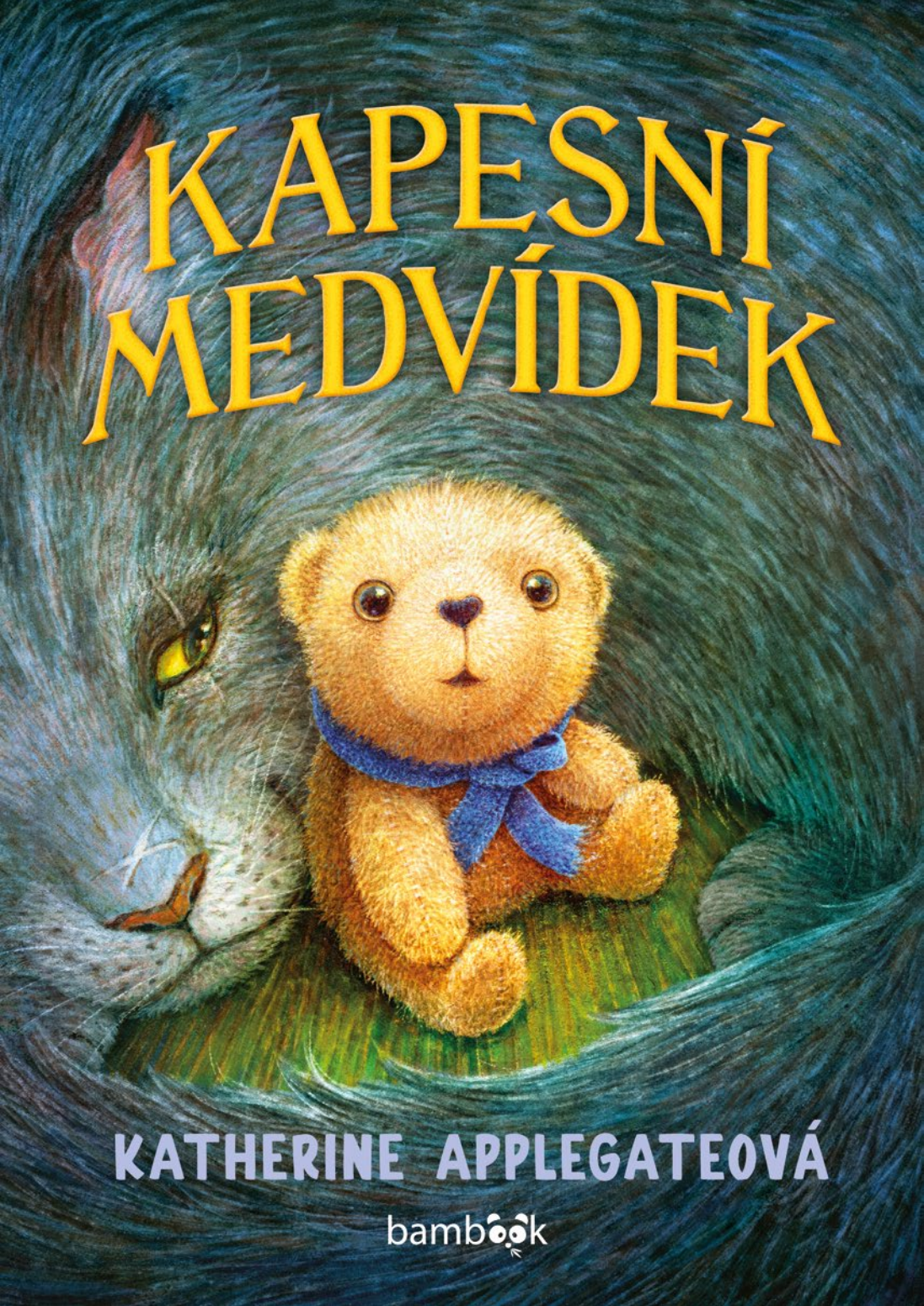
KAPESNÍ MEDVÍDEK

KATHERINE APPLEGATEOVÁ

bambook

KAPESNÍ MEDVÍDEK

Věnováno s velkým poděkováním
Aditye T.

Nechte si v srdci trochu místa
pro nepředstavitelné věci.

— Mary Oliverová,
ze sbírky básní *Evidence* (Důkaz)

Během první světové války dostávali vojáci od svých milovaných miniaturní medvídky pro štěstí. Medvídci měli tvář otočenou nahoru, aby mohli z vojákovy kapsy vykukovat ven a sledovat, co se kolem děje.

— *Povídejme si o plyšových medvědech*
„Příběh o Farnellově plyšovém medvídkovi“

1
Kleptokočka

Na ceduli umístěné před mým doupětem stálo: naše kočka je zlodějka. Velice se vám omlouváme.

Samotná její existence mě rozčilovala jako klíště zakousnuté do mého ocasu. Slovo NAŠE totiž naznačovalo vlastnictví. Ale kočku nikdy nemůžete vlastnit. Možná snad zdálky obdivovat. Nikdy ale vlastnit.

Pod slovem KOČKA vyvstával na mysli obraz rozmazlené, ukňourané chlupaté koule. Ale já nejsem jen tak obyčejná kočka.

Jsem tygr uvězněný v kočičím převleku.

Jsem lstivá, nezdolná a hrdá.

Prožila jsem devět životů a ještě mnoho dalších.

A že se tam píše ZLODĚJKA? Zloději umí jen krást.

Já znovu rozděluji. Recykluji. Zachraňuji.

Jsem kočičí Robin Hood, jsem síla, co přináší dobro.

Jsem Zefyrína, ctihodná zlodějka. (Sousedé mi říkají Kleptokočka.)

A není to tak dávno, co se mi během mlhou zahalené listopadové noci povedl můj mistrovský zlodějský kousek.

A svůj lup jsem ihned doručila Kapesnímu medvídkovi.

2

Spřízněná duše

Už tehdy jsem Kapsáčkovi nosila všechny své nálezy. Taková byla naše dohoda.

Technicky vzato, ne všechny.

Rozhodně ne usoplené palčáky ani zatoulané gumové pantofle. Určitě ne otřepené kšiltovky nebo od slunce vybělené házecí talíře.

A rozhodně ne lepkavé zbytky z popelnice u Cantaliniho italské restaurace, kterou jsem tak ráda prohledávala.

Pro mě to byl vrchol dne, zatímco Kapsáček tomu říkal „odporný zlozvyk“.

Ale všechny plyšové hračky, ty ano, ty hned mířily za Kapsáčkem.

Byl mojí spřízněnou duší.

Byl mým rádcem.

Byl mým přítelem.

3

Navždy mrňavý

První, čeho jste si na Kapsáčkovi určitě všimli, byla jeho výška.

Tenhle chlapík byl opravdu mrňavý, dokonce i na plyšovou hračku. Od čumáčku až k patě měl maximálně deset centimetrů.

S oblibou říkával – Kapsáček totiž s oblibou říkával spoustu věcí – „My všichni jsme na malou chvilku malí. Ale jen šťastná hrstka z nás zůstane maličká navždy."

A Kapsáček byl rozhodně mrňavý.

Chci tím říct, že se klidně mohl celý schovat za javorový list a nevyčuhoval by ani o milimetr.

Schoulil by se do dětské dlaně, a ještě by měl dost místa okolo.

Mohl by se koupat v šálku na čaj (i když tomu by se asi raději vyhnul).

V té době už mu bylo dobrých sto let. Nitě, které ho držely pohromadě, se začínaly třepit. Jeho kožíšek už zažil víc molů, než bylo zdrávo.

A přesto. Něco na něm bylo.

Něco, co vzbuzovalo respekt.

Což bylo zvláštní.

Protože se tu bavíme o chlapíkovi, který nebyl o nic větší než Big Mac.

4

Příchod na svět

Tohle je na hračkách opravdu zajímavé. Všechny si pamatují, kdy se narodily.

Kapsáček tomu říkal „příchod na svět“.

U něj to nebylo jako u jiných. Přišel na svět s pomocí náprstku. Většina hraček totiž přichází na svět v drsném prostředí plném strojů, v místnostech, kde se dá stěží dýchat.

Na místech, kde šicí stroje bzučí jako uvězněné vosy.

Kde plastové čumáčky leží jeden přes druhý v obrovském množství v kartonových krabicích.

Kde se rozbité skleněné oči a špatně ušité končetiny odhazují na podlahu, aby je společně se zbytky vatelínu a odstřižky nití každý večer zametli na hromadu.

Věřte mi, tyhle příběhy už jsem slyšela.

To Kapsáčkův život naopak vykouzlily láskyplné ruce u praskajícího ohně.

Když přicházel na svět, uslyšely jeho správně přišité uši jako první tiché prozpěvování jeho stvořitelky, plácání psího ocasu u krbu a občasné odříhnutí miminka.

Jeho kožíšek byl stvořen z nejjemnější příze.

Tělíčko měl vycpané hustými chomáči ovčí vlny.

Kovové klouby byly s velkou pečlivostí správně pospojované.

Hlavička se mu ladně otáčela s pozoruhodným rozsahem.

Tohle všechno si Kapsáček pamatoval. Tedy přinejmenším to tvrdil. A nikdy jsem u něj nezažila, že by skrýval pravdu.

Pamatoval si naději.

Zázrak.

Sladké nadšení, jak ho každý pečlivý steh jehly s hedvábnou nití posouval blíž k jeho příchodu na svět.

5

Moje maličkost

Co se týká mě, na své začátky si moc nevzpomínám.
Měla jsem pořád hlad.
Byla mi hodně zima.
O nějakém příchodu na svět se nedalo mluvit.
Záleželo spíš na tom, jak na světě přežít.

6

„Jejda“

Té osudné noci, kdy se mi podařil největší lup, jsem právě dokončovala návštěvu zadní uličky za Cantaliniho restaurací.

Byla zima a mrholilo a vlhkým vzduchem se nesly nejrůznější pachy.

Pachy psích loužiček a zatípnutých doutníků, mokrého listí a rozšlápnutých žížal: tohle vše vybízelo k očuchávání.

U Cantaliniho měli ty nejlepší odpadky ve městě. V omlácených plastových popelnicích, které šly snadno otevřít. Ne v těch nesmyslně těžkých kontejnerech.

A kořist tu bývala bezkonkurenční.

Kousky smrdutého sýra.

Rybí hlavy s očima jako skleněné korálky.

Konzervy od ančoviček stále opatlané od oleje vonícího mořem.

Věděla jsem, že stačí zvednout víko od popelnice jediným zručným pohybem tlapky. Ale vždycky jsem nejprve vyzkoušela své patentované kočičí zamňoukání.

Zdokonalila jsem své dlouhé a naříkavé mňoukání tak, že připomínalo kočičí jódlování.

Z nějakého důvodu připadalo lidem neskutečně protivné.

Aby mě umlčeli, hodili mi někdy pomocní kuchaři zadními dveřmi plátek paprikového salámu.

A tak jsem té noci jódlovala jako o život.

Bez úspěchu.

Skočila jsem na první ze tří popelnic, nasála pachy a pak jsem tlapkou osahala druhou popelnici. Zatlačila jsem pravou packou a odsunula víko o pár centimetrů na stranu.

Sklonila jsem se do nitra popelnice. Rychlým pohybem drápku jsem roztrhla igelitový sáček a objevila chutný kydanec lepkavých zbytků.

Jedla jsem, dokud jsem se málem nepozvracela.

Z mých hlavních neřestí patří obžerství mezi ty, které jsem dovedla téměř k dokonalosti.

(Na ostatních stále pracuji.)

Když jsem se konečně chystala odejít, hrábla jsem packou do popelnice ještě jednou, to aby se neřeklo. Nahmatala jsem něco měkkého a vlhkého a chlupatého: což jsou všechno vlastnosti, které mám na jídle ráda.

Ať už to bylo cokoliv, bylo to těžké a nehybné.

Bezpochyby mrtvé, a já už byla nacpaná až k prasknutí.

Přesto mi to nedalo.

Zejména když jsem uslyšela tichý, zdvořilý hlásek, jak říká: „Jejda."

7

Kuličky proti molům

Byl to plyšový medvěd, tím jsem si byla celkem jistá, jakmile jsem ho vytáhla ven.

Byl celý opatlaný od rajčatové omáčky, těstovin a zvadlé petrželky.

Přesto se vůbec nepodobal žádnému z plyšových medvědů, co jsem kdy potkala.

(A mimochodem jim můžete říkat, jak chcete. Plyšáci, méďové, mazlíci, míšové. Všechna ta jména jsem už slyšela. Pro mě je to jedno a to samé. Ale Kapsáček dával přednost názvu „plyšové hračky“.)

Tenhle byl ale zvláštní.

Zaprvé byl těžký. Tím chci říct, že jsem velká holka. Zvednu stejnou váhu, jako mám já sama, a ještě o trochu víc.

Ale tenhle méďa byl něco zcela jiného. Ať už byl vyrobený z čehokoliv, nebyla to obvyklá měkká bílá výplň, kterou dneska najdete ve většině plyšáků.

Však víte. Taková ta věc, co vypadá jako malinkaté obláčky.

A nejen to, vypadal navíc tak nějak, no nevím, jako že není na mazlení. Starožitně, tak byste to asi řekli.

A přestože nějakou dobu ležel vedle česneku, tenhle méďa páchl po kuličkách proti molům.

Pokud jste si nikdy nepřičichli ke kuličkám proti molům, říkám vám: ani to nezkoušejte.

Jsou to takové malé kulaté věci, které brání molům v požírání oblečení. A zapáchají jako šatník vaší babičky, který jste neotevřeli padesát let.

Ten zápach byl tak strašný, že jsem na malou chvilku zvažovala, že tu medvěda nechám.

Ale věděla jsem, že Kapsáček bude mít z nového rekruta radost.

Navíc nejsem ta, co by si nechala ujít dobrý lup.

Když to najdeš, je to tvoje, tak se to říká.

8
Hňup

Vyrazila jsem uličkou pryč a medvěda jsem svírala v zubech.

Trochu jsem přitom slintala. To je riziko povolání, když jste od přírody lovec.

Nebylo to tím, že bych měla chuť tuhle věc sníst.

Přece nejsem pes. Mám nějaké zásady.

Ale i v té nejrozmazlovanější kočce domácí se probudí lev, když svírá v čelistech mrtvou váhu.

Hodiny na radnici odbily. Tři čtvrtě na dvanáct. Asi přijdu pozdě.

Zase.

Při každém půlnočním brífinku jsem měla být po boku Kapsáčka.

Pravda byla, že jsem to zřídkakdy stihla. Nedochvilnost je další z mých pozoruhodných neřestí.

Protáhla jsem se pod rozbitým plotem.

Strouhy byly po krátkém dešti ještě stále mokré. Měsíc svým stříbrným svitem proměnil kaluže v rybníčky rozlitého mléka.

A pak jsem ho uviděla.

Hňupa. Velkého starého černého labradora a nejvyhlášenějšího útěkáře v téhle čtvrti.

To jméno mu sedělo, nutno dodat.

9

Auvajs auvajs

Hňup se podíval na medvídka – *mého* medvídka, aby bylo jasno, a vyplivl tenisák, co držel v tlamě.

Hňup měl totiž v tlamě vždycky jeden nebo tři tenisáky.

„Hračka!“ vyštěkl.

Začal hystericky vrtět ocasem.

Začal šíleně slintat.

Chvilku se snažil chytit svůj ocas – a proč taky ne.

A po téhle předehře začal závod.

Vyrazila jsem k nejbližšímu stromu.

„*Honem! Honem! Honem!*“ pobízel mě medvídek. Což mi vůbec nepomáhalo. Protože, no prostě… co k tomu dodat.

Pár kroků od stromu jsem vyskočila s drápky připravenými, než dojde ke kontaktu s kůrou stromu.

Jenže mi nevyšel krok. Minula jsem o chlup a půl a přistála jsem na zadku.

Přestože jsem odvážná a vynalézavá a pozoruhodně prohnaná, nikdo by mě nikdy nemohl obvinit z toho, že jsem sportovně nadaná.

Hňup se ke mně přiřítil, celý uslintaný a zapáchající. Popadl hračku, kterou jsem pořád svírala v zubech.

„Auvajs auvajs," postěžoval si medvídek.

Opakuji: ani tohle mi moc nepomohlo. Zejména když každý dobře ví, že hračky necítí bolest.

Tedy fyzickou bolest.

Neměla jsem náladu na přetahování, zejména se psem, který si s oblibou pochutnával na svých vlastních bobcích.

A tak jsem udělala to, co by udělala každá kočka v plné síle, která za něco stojí. Sekla jsem ho drápkem přes čumák.

Mou oblíbenou packou. Pravou přední.

Drápek na ní si udržuji extra nabroušený.

Nebyl to nijak dramatický úder. Nebyl důvod se předvádět. Ale stačilo to k tomu, abych vyslala jasný vzkaz.

Hňup zavyl. Upřel na mě tragický, zklamaný pohled.

Pak popadl svůj tenisák a s vysoko zdviženým ocasem odtud vypadl.

10
Bez omluvy

Z té kapky prolité krve jsem měla dobrý pocit.
Už dlouho jsem takový nezažila.

Stejně jako ostatní mého druhu i já ráda lovím. A abyste věděli, neomlouvám se za to.

Tím chci říct, že jsem se pokusila ovládnout své instinkty.

Víte, když jsem byla mladší a žila jsem sama, našla jsem tuhle čtvrť naivních lidí, kteří byli ochotni nechávat mi u vchodových dveří konzervu s kočičím žrádlem.

Abych jim projevila svůj vděk, nosila jsem jim myši a krysy, kobylky a ještěrky, ptáčata a čerstvě narozená mláďata vačic. Ještě pořád živé, ideálně schopné k tomu i trochu pískat, aby byly zajímavé.

Ale zdálo se, že dotyčné dámy Elizaveta s Dašou, tedy maminka s dcerou, tato má gesta dobré vůle vůbec neoceňovaly.

Ba naopak.

Každý nový dárek je šokoval.

A co bylo horší, k mé naprosté zlosti se naopak snažily všechny ty tvory uzdravit.

Vždyť já jsem jen dělala to, co kočky od narození dělají.

Ale při vší úctě k lidem jsem nakonec své lovecké schopnosti raději zaměřila na věci, které je tolik nedráždily.

Věci, jako byly neposlušné ponožky a unavené rukavice a plyšové hračky.

Hromady a hromady plyšových hraček.

Přesně tak. Zaprodala jsem svou duši za pár konzerv s kočičím žrádlem nazvaným Luxusní klasická kočičí paštika.

11

Samá překvapení

Vím, co si myslíte. Zabíjet je špatné, bla, bla, bla.

Ale když jste zvíře, které žije na ulici, děláte, co můžete, abyste přežili.

Snažila jsem se Kapsáčkovi vysvětlit, jak drsné to je tam venku. Ale mé jizvy utrpěné v bitvách ho nezajímaly.

Nezajímalo ho, jak jsem přišla k tomu, že mi chybí pár centimetrů ocasu.

Nesnášel zabíjení. Nesnášel prolévání krve. Stěží toleroval příběhy o mých udatných činech.

Jak jsem syčením přinutila mývaly, aby se mi podřídili.

Jak jsem prohnala kojoty, kteří přede mnou v panice utíkali jako malí králíčkové.

Příběhy o psech, nekonečně hloupých psech, které jsem si musela podrobit a ponížit je.

A nezapomeňme ani na lidi.

Nebo bude lepší, když na ně raději zapomeneme.

Kapsáček o tom prostě nechtěl slyšet. Bylo to zvláštní, když uvážíme, že pocházel z vojenského prostředí.

Řeknu o něm tohle: tu svou malou hlavičku měl plnou překvapení.

12
Slintání

Když jsem se zastavila, abych si medvěda v zubech lépe chytla, znovu promluvil.

„Promiňte mi," řekl hlasem myšky zahnané do kouta. „Moc rád bych vám poděkoval za to, že jste mě zachránila před tou odpornou příšerou."

Mluvil s přízvukem, který jsem neznala.

Hračky, podobně jako lidé – a kočky, když na to přijde –, většinou znějí stejně jako ti, u kterých vyrůstají. (Kapsáček a já jsme pocházeli z New Yorku.)

„V pohodě," odpověděla jsem medvědovi.

Medvěd si otřel rajčatovou omáčku z oka. „Mohu-li vyzvídat, plánujete mě zkonzumovat? Protože pokud ano, rád bych si dopřál chvilku, abych se upravil, než mě, ehm, vykucháte."

„Vykuchám?" zopakovala jsem po něm.

Věděla jsem, co to znamená. Jen mě bavilo zopakovat to slovo nahlas.

„Tím myslím, než mě roztrháte na cucky a tak."

Prohlížela jsem si ho. Na čumáku mu visela přetržená špageta.

Zvažovala jsem, že bych ji snědla, ale rozhodla jsem se nechat ji, kde je.

Bylo neobvyklé, jak byla tahle hračka na veřejnosti upovídaná. Hračky totiž mají přísná pravidla ohledně toho, kdy a kde se mohou hýbat a mluvit.

Jasně, mezi zvířaty, jako jsem já, to není žádný velký problém. Ale s lidmi je to něco úplně jiného. Kdyby lidé zjistili, že hračky žijí a cítí různé věci, kdo ví, co by se pak stalo?

Děti by se podle mě odhodlaly k činu. Ale dle mé zkušenosti většině dospělých prostě nemůžete věřit.

„Podívej," řekla jsem. „Vezmu tě k chlapíkovi, kterého znám. Jmenuje se Kapesní medvídek. Pomáhá řídit jedno místo, kde žijí hračky, co potřebují domov. Jakmile tam dorazíme, už nebudete mým problémem."

„Takže mě tedy nevykucháte?"

Olízla jsem si pysky. „Nepokoušej mě."

„Takže proč všechno to slintání, jestli se mohu ptát? Nemám si dělat žádné obavy?"

Zhluboka jsem se nadechla. „Zachránila jsem tě z popelnice, kámo. Buď rád za to, co máš."

„Ale proč?"

„Proč?" zopakovala jsem.

„Proč jste mě zachránila?"

Povzdechla jsem si. „Prostě proto. Protože to dělám, jasný? Protože zabíjení živých zvířat je evidentně v dnešní době považováno za něco ubohého."

„Mně opravdu to slintání nevadí," ujistil mě.

Zvedla jsem ho za ucho a zrychlila jsem krok.

Od té chvíle už nepromluvil a pohupoval se mi v tlamě jako mrtvá krysa.

Velká chcíplá krysa zapáchající po česneku a kuličkách proti molům.

13

Domov pro vysloužilé a odložené hračky

Moje doupě na 19. ulici číslo 127 A – rovněž známé jako Domov pro vysloužilé a odložené hračky – se nacházelo v ošumělém bytě v rozpadajícím se domě ve zchátralé ulici.

Naproti byla zastavárna, obchod s levným zbožím a veřejná prádelna, ve které nikdy nefungovala víc než jedna sušička.

Přeběhla jsem přes pás zelené trávy, který sloužil jako předzahrádka. V prorezavělém dětském vozíku byly vystaveny mé nejnovější ztráty a nálezy.

Jedna kožená rukavice.

Tři ponožky.

Jedna teniska (zablácená, bez tkaničky).

Jedny sluneční brýle.

Jeden červeno-modrý větrník (trochu ohryzaný).

Ignorovala jsem nápis omlouvající mého nepopiratelného génia a zamířila jsem po prošlapaných schodech ke vchodovým dveřím.

Elizaveta a Daša do nich nainstalovaly kočičí dvířka, takže jsem mohla chodit dovnitř a ven, jak se mi zlíbilo.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Kapesní medvídek*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.